

[CRÒNICA del JUDICI] Envitricolls i empatx de proves documentals (amb Luxemburg a la llunyania)

written by Lluís Busquets | 28 de maig de 2019

El Tribunal examinará por sí mismo los libros, documentos, papeles y demás piezas de convicción que puedan contribuir al esclarecimiento de los hechos o a la más segura investigación de la verdad (LEC, art. 726)

No podrán practicarse otras diligencias de prueba que las propuestas por las partes, ni ser examinados otros testigos que los comprendidos en las listas presentadas (LEC, art. 728).

Se exceptúan de lo dispuesto en el artículo anterior:

1.º Los careos de los testigos entre sí o con los procesados o entre éstos, que el Presidente acuerde de oficio, o a propuesta de cualquiera de las partes.

2.º Las diligencias de prueba no propuestas por ninguna de las partes, que el Tribunal considere necesarias para la comprobación de cualquiera de los hechos que hayan sido objeto de los escritos de calificación.

3.º Las diligencias de prueba de cualquiera clase que en el acto ofrezcan las partes para acreditar alguna circunstancia que pueda influir en el valor probatorio de la declaración de un testigo, si el Tribunal las considera admisibles (LEC art. 729).

Envitricoll el passat de cap de setmana per suspendre els encausats electes. Segons els lletrats del Congrés, l'art. 21.2 del Reglament de l'ídem no permetia la suspensió com demanava **Marchena** (calien tres condicions – presó preventiva,

processament ferm i suplicatori—, de les quals, la darrera no es complia) i ho van fer a la brava, via art. 384bis de la LEC, ja utilitzada per **Llarena**. La LEC parla de càrrecs públics en presó preventiva —per això se'ls hi manté diabòlicament—, processats en ferm “per un delictes comès per una persona integrada o relacionada amb bandes armades o individus terroristes o rebels”. I el cas és que el TC va deixar clar fa anys què calia entendre per “rebels”. La sentència 199/87 definia la rebel·lió com la “realitzada per un grup que té el propòsit d'ús il·legítim d'armes de guerra o explosius, amb una finalitat de produir la destrucció o perversió de l'ordre constitucional”. **Llarena** considerà “rebels” persones sense sentència (!) i **Marchena**, sense demanar cap suplicatori —l'excusa fou no convertir la immunitat parlamentària en un privilegi—, volia ser més fi. Per això retornà la pilota a **Batet** (no veia clar aplicar el 384bis) i els lletrats d'aquesta caigueren de quatre grapes al parany acceptant el precedent de **Llarena**. Si, amb quatre diputats suspesos, canvien les majories, **Marchena** sempre podrà dir que el poder Judicial no intervingué en el Legislatiu. I si cau l'acusació de rebel·lia o la preventiva, haurà de decaure la suspensió? El marro no s'ha acabat. A l'inrevés, s'ha multiplicat: ara **Marchena** té un eurodiputat electe en preventiva i sense sentència judicial: **Oriol Junqueras**. El que no havia d'haver fet **Llarena** (suspendre diputats electes al Parlament de Catalunya), el que **Marchena** salvà pels pèls el passat cap de setmana carregant el mort de la suspensió al propi Congrés, ara se li fa un fantasma més gran amb Europa mirant amb lupa. En 2-VII, dia de la constitució del Parlament Europeu, què farà amb el President d'ERC, si encara no hi ha sentència, que no n'hi haurà? **Javier Pérez Royo** sostenia no fa gaire que el judici s'hauria de suspendre tan bon punt **Junqueras** fos proclamat eurodiputat electe, amb els resultats definitius, per la Junta Electoral espanyola (JEC), que ho té programat per mitjans del mes de juny. Això obligaria a deixar-lo en llibertat, i el judici, segons **Pérez Royo**, no podria continuar. Més marro per a **Marchena**. I, més enllà

d'aquest fantasma proper, se li alcen, més llunyans, els gegants fantasmagòrics de **Puigdemont** i **Comín**. En aquest litigi, el Suprem haurà d'entomar la patata calenta perquè l'Eurocambra... no es deixarà pas engatussar. I tampoc no dictarà una sentència amb cap procediment d'urgència.□

Amb tot això damunt del cap, ahir 27 de maig, després de la ressaca electoral del 26 (el triomf de **Puigdemont** a Europa amaga el fracàs de perdre la xarxa de vots locals de JxCat a favor d'ERC, a més del fracàs de Podemos i de la resistència de **Casado**), començava la prova documental al macrojudici.□

Els que pensàvem, a la fi, veure vídeos, vam quedar amb un pam de nas. **Marchena**, amb més d'un quart de retard, com ja havia anunciat abans, explicà que permetria l'exposició dels documents aportats per l'acusació i les defenses, però avisava que no deixaria que es debatés sobre les imatges durant la prova documental. Tot seguit, basant-se en els art. 726 i 729 de la LEC, va fer que les parts enumeressin la relació de documents proposats a la sala sense permetre tampoc cap debat. Començaria Fiscalia, seguiria Advocacia de l'Estat i l'acusació popular. Després seria el torn de les defenses. **Madrigal** entre toms, peces separades, annexes documentals i peces secretes més d'un cop s'hi va fer un garbuix. Demanà, entre d'altres, com a prova en fase documental que aportava fiscalia la transcripció l'agenda Moleskine, l'acord de govern del 6-IX-17 per solidaritzar-se en el que es fes, una entrevista a **Joaquim Forn** de Vilaweb, una transferència bancària de Diplocat, el full de ruta unitària de l'ANC, piulades de Twitter de **Sánchez** i **Cuixart**, el document *EnfoCATS*, correus electrònics i recull de premsa de **Forn**, l'anunci de les vies del tren, missatges i imatges corresponents a l'1-0... Era una fase fastiguejant i soporífera fins al tedi.□

Quan arribà el torn de **Rosa M. Seoane**, advocada de l'Estat, entre els documents que presentava esmentà l'anunci *The catalan referendum*, que es va publicar al *Financial Times* el

setembre de 2017 o fotografies de la concentració a la Conselleria d'Economia el 20-IX. Pel que fa als vídeos, volgué informar que havia presentat un nou escrit reduint-ne la relació per tal d'aconseguir una "major agilitat de la pràctica de la prova". I es referí a tots els documents que ja havia presentat i depurat per escrit. **Marchena** explicà que el visionat de vídeos no es faria durant la jornada i li manà que enumerés els seus documents més significatius, que "els fes aflorar". **Seoane** respongué que llegiria els presentats i, amb el seu vist i plau, es posà a esmentar amb no poca ronseria tot un reguitzell de documents. Allò semblava la cansosa cançó del mai acabar. Esmentà declaracions a la premsa d'**Oriol Junqueras**, piulades de **Jordi Cuixart**, informes dels ME, acords de la mesa del parlament, el debat de la llei de transitorietat o del ple del 27-X-2017 i l'aplicació posterior de l'article 155, la convocatòria del referèndum de l'1-0 amb la signatura dels catorze consellers, el full de ruta de l'ANC, el document *EnfoCATS*, imatges de les concentracions del 20-S, dossiers de premsa amb declaracions de membres del govern, registres i escorcolls efectuats el 20-IX, epistolografia entre **Junqueras**, **Puigdemont** i **Colau** del setembre del 2017, documents del Registre de catalans a l'exterior, llistat d'observadors internacionals, material electoral i captura del web referendum.cat, transmissions de TV3, imatges del web garanties.cat, correus electrònics de **Joaquim Forn**, **Jordi Cuixart**, **Cèsar Puig** o **Trapero**, relacionats amb la Diada l'11-IX-2017 (?) i a la concentració del 20-IX.. Allò era un empatx tediós i un avorriment. Alguns documents no venien a tomb. "Catalunya Informació" desconnectà.

Arribada la pausa de migdia encara llegia. Algú creia possible revisar en dos dies la documentació proposada?

□Després de la pausa, **Xavier Melero** (defensor de **J. Forn**) , digué, assenyadament, que es donava "per instruït" i, per a ell, es podia "passar, directament, al tràmit d'impugnació, si la sala ho estimava correcte". **Marchena** ho permeté (ens estalviàrem la lectura d'una quarantena de pàgines per part de

Seoane) i les defenses començaren les seves impugnacions. **Andreu Van den Eynde**, **Marina Roig** i **Olga Arderiu** digueren que consideraven renunciats per la Fiscalia els documents a què no ha fet referència **Madrigal** en la seva lectura oral. Aquesta no ho veia de la mateixa manera. **Van den Eynde** (defensor de **Junqueras** i **Romeva**) impugnà les proves noves que havia presentat l'acusació. Considerava que això no es podia fer sense impedir "la reacció de la defensa". A més, denuncià la contradicció en algunes proves per la "fragmentació de processos", entre els quals, el del jutjat d'instrucció 13 de Barcelona. En aquest sentit, lamentà que hi hagués "una vulneració a un procés amb totes les garanties i al dret a la defensa". Es produïa una vulneració o una violació de drets acumulada, "no solament per l'absència de contradicció, sinó perquè, en el procediment d'instrucció 13, aquesta defensa es troba amb problemes de prova que tenen una dimensió de violació de drets indirecta". I entre aquests problemes de prova, hi havia el fet de no haver pogut obtenir testimonis de la instrucció 13 que "ens permetessin demostrar les vulneracions de drets". També denuncià que hi havia "elements del plenari que demostraven que la causa del jutjat d'instrucció 13 era una causa general i prospectiva, en la qual hi havia ingerències en drets fonamentals". **Melero**, en una estratègia diferent, va fer seves les proves presentades per l'acusació tot considerant que es tractava de "documents dúplex", en el sentit que a l'acusació li servien, però que també servien a la defensa. "En el nostre entendre, tots apuntalen suficientment la tesi de la defensa, i no n'impugnem cap". **Jordi Pina** (advocat **Turull**, **Sánchez** i **Rull**), enumerà, en canvi, tot el llistat de documents presentats per l'acusació que impugnava. Entre ells, les diligències del jutjat 13 de Barcelona, l'informe de la GC sobre l'ocupació a l'entrada i registre de la casa de **Jové**, els documents relacionats amb Unipost, la incineradora Tersa de Sant Andrià, la transcripció i original de l'agenda Moleskine i els piulets de **Jordi Turull**, **Jordi Sánchez** i **Josep Rull**; a més, se sumava a l'al·legat de **Van den Eynde**: "Òbviament, faig meves les

valoracions que ha fet el meu company i faig la impugnació expressa d'aquests documents, amb el benentès que el tribunal tingui per esmenat el defecte processal d'haver sol·licitat a l'inici de l'escrit de conclusions la documental per reproduïda i que s'entengués que amb aquest escrit presentat per l'Advocacia de l'Estat ha quedat esmenat aquest tràmit." **Marina Roig** (advocada de **J. Cuixart**) per la seva banda, impugnà, entre d'altres, "tota la documentació que procedia del jutjat d'instrucció 13". **Roig** afegí que impugnava "amb caràcter general" aquells folis de les actuacions que havia proposat l'acusació i que "no són documents, sinó resolucions judicials, escrits de parts, atestats policials, etc.". Pel que fa "a les carpetes de correus electrònics proposades per les acusacions ", **Roig** argumentà que "no constava enlloc ni la manera en què es va fer el bolcat ni les persones que van fer la selecció" i, afegí que hi havia dubtes "de correus electrònics que no han estat sotmesos a contradicció en el plenari en el moment en què no s'ha preguntat als acusats respecte de determinats correus". **Olga Arderiu** (que defensa **C. Forcadell** i **A. Simó**) s'adherí a **Van den Eynde** i **Pina**, i va retreure a la fiscalia que hagués intentat aportar "prova nova" a la fase documental. "Aquesta part entén que, com diu la jurisprudència, el moment processal oportú per efectuar era l'escrit de defensa i, per tant, en el nostre escrit de defensa a la pàgina 88 hi ha una impugnació exhaustiva de tota la documentació que en aquest moment s'havia llistat per les acusacions i, per tant, ens remetem íntegrament a aquest". L'advocat de **Dolors Bassa**, **Mariano Bergés**, basà les seves impugnacions a la Fiscalia en tres punts. El primer era que bona part d'aquesta prova documental consisteix en "resolucions judicials i en escrits de part, que no són documents en sentit estricte". El segon motiu seria "reiterar la impugnació que vam fer ja al nostre escrit de conclusions provisionals". I el tercer motiu era en referència als correus electrònics, "ja que no consta si s'han respectat les degudes garanties en el procés d'obtenció i tampoc s'ha acreditat la seva autenticitat respecte al contingut ni a la seva autoria".

Pel que fa a la prova documental proposada per l'Advocacia de l'Estat, la impugnava sencera, perquè tota la prova que no hagi estat proposada, és una proposta "ex novo". **Judit Gené** (defensora de **M. Borràs**) s'adherí també als arguments manifestats pel company **Pina**, sobretot, "al motiu d'impugnació dels documents que provenen d'altres procediments" i impugnà en bloc la prova documental proposada per l'Advocacia de l'Estat. **Josep Riba** (advocat de **Carles Mundó**), s'adherí a les impugnacions de la resta de defenses pel que fa a "tota aquella prova documental" proposada per l'Advocacia de l'Estat que no hagués estat referida tant per les acusacions com per la Fiscalia o l'acusació popular en els seus respectius escrits d'acusació, així com per les defenses. Impugnava, a més, "tots aquells documents que no són documents", com ara resolucions judicials, atestats o notícies de premsa, així com aquella documentació procedent del jutjat d'instrucció número 13 per "la indefensió generada ja exposada". **Joan Segarra** (defensor de **S. Vila**), també s'adherí a les impugnacions fetes per la resta de defenses, especialment les actuacions procedents del jutjat d'instrucció 13 "per entendre que vulnera el dret de defensa en no haver pogut intervenir amb la deguda contradicció al llarg de la instrucció, i, per tant, desconèixer aquells altres elements que puguin aportar elements de descàrrec i no han pogut ser proposats per aquesta defensa". A més, al·legà un motiu d'impugnació genèric, ja que entenia que totes aquelles actuacions processals, resolucions judicials i diligències dictades, fos al llarg d'aquest procediment judicial, fos davant d'altres organismes judicials, no reunien els caràcters de document i, per tant, no havien de formar part de la documental. Pel que feia a la documental proposada per l'Advocacia de l'Estat, **Segarra** entenia que, en aquest tràmit, "no pot proposar prova documental que excedeixi els documents que va aportar en el seu propi escrit d'acusació o la documental que hagi estat proposada i admesa per la resta de parts". Acabat el tràmit d'impugnació de les proves documentals, hi hagué el recés per dinar.

Havent dinat, els advocats de les defenses enumeraren les proves que volien que formessin part de la fase de la prova documental. De moment, deixaven els vídeos per més endavant. (Encara no eren les 5 quan **Pablo Casado** anuncià que el PP “presentaria l’endemà mateix la sol·licitud de suspensió de **Romeva** al Senat” per “seguir liderant a les cambres la resposta al desafiament secessionista”.) **Jordi Pina** enumerà i justificà les proves documentals que volia mostrar en els propers dies. **Mariano Bergés** també justificà els documents que volia que es visualitzessin per a poder defensar **Dolors Bassa**. Per exemple, un certificat per acreditar que la declaració d’independència no es va publicar al DOGC. La fiscalia no impugnava cap prova documental de la defensa, perquè considerava que s’havia d’avaluar el material més ampli possible. Tanmateix, recordà a **Marchena** que no es podien posar en contradicció els vídeos que ara s’acceptessin, amb les declaracions que els testimonis van fer dies enrere. (Un llec com servidor, no entén el perquè, i perdonin.) I **Madrigal** afegí que no es podien “valorar aquells articles que fossin declaracions escrites de persones que haurien d’haver estat cridades com a testimonis” tot afegint que “les proves testificals escrites no tenen cap valor i el tribunal no les pot valorar”. **Rosa María Seoane**, per part de l’Advocacia de l’Estat, apuntà que impugnava “els documents de **Jordi Turull** d’escrits processals de sindicats professionals de policia que no complien el filtre que s’havia imposat a totes les parts en la interlocutòria d’admissió de proves. A més, també va fer referència als “vídeos introduïts dins d’una categoria genèrica de violència policial, perquè, plantejats amb aquesta fórmula, sotmetent a judici la violència policial, no procedia la seva admissió”.

□Eren entorn d’un quart de 6. La sala tenia feina. Demà haurà d’haver dirimit quins documents s’admetrien i quins no. Aleshores **Marchena** explicà que, acabada l’exhibició dels vídeos i documents de la prova documental, es passaria “sense solució de continuïtat” a la “formulació de conclusions o

elevació de conclusions provisionals a definitives” per part de les acusacions (fase en que es poden modificar o ratificar els delictes i la petició de penes). Després, afegí, hi hauria “un petit parèntesi perquè les acusacions formulin els seus respectius informes” i s’obriria “un espai temporal, que pot anar al voltant dels sis dies més o menys, perquè les defenses puguin preparar els informes de defensa” per, finalment, acabar amb l’últim torn de paraula dels acusats.

Serà aleshores quan **Marchena** s’haurà d’enfrontar amb **Junqueras** i pronunciar-se sobre la seva llibertat. Si aquest no fos un judici polític que va d’escarment, seria previsible que la petició de la llibertat dels presos acusats per les defenses, s’acceptés: ja hauran decaigut els supòsits de risc de fugida, destrucció de proves i reiteració delictiva pels quals el tribunal els mantingut tancats a la presó. Amb el judici vist per a sentència, haurien de quedar en llibertat fins que no coneguin la sentència ferma. Per això l’advocat **Xavier Melero** declarava fa uns dies que haurien de quedar tots els acusats en llibertat tan bon punt acabé el judici. Però és possible que la pressió político-mediàtica pugui més. La canterella del cop d’Estat ha fet forat. El dret penal pot anar per una banda i la conveniència política per un altre. **Marchena** sap que ha jugat amb el Congrés, però que l’Eurocambra no és el Congrés: el Parlament Europeu depèn de Tribunal de Justícia de la Unió Europea, amb seu a Luxemburg, on és possible que s’acabi lliurant una nova batalla judicial a nivell internacional. I **Marchena** s’hi juga bous i esquelles. El magistrat té un horitzó tan proper que l’ha d’enllestir amb un dia: resoldre les impugnacions i visionar la prova documental. Però en té un, d’horitzó, llunyà: Luxemburg.